

คนเก่าเล่าให้ฟัง

ในปี 2453 ผมสมัครเข้าทำงานที่แผนกแบบแผนและก่อสร้างกองเทคนิค สำนักงานการบินพลเรือน กรมการขนส่ง กระทรวงคมนาคม ขณะที่ผมรอการบรรจุเป็นข้าราชการสามัญ ทางแผนกแบบแผนฯ ได้ส่งผมไปเป็นลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งนายช่างควบคุมงานก่อสร้าง สนามบินสงขลา ซึ่งกำลังทำการปรับปรุง โดยทำการลงหิน รางยางทางวิ่ง เพื่อให้เครื่องบินโดยสาร ดี.ซี. 3 หรือตาโกต้า (เครื่องบินโบพัด 2 เครื่องยนต์ จุผู้โดยสารประมาณ 28 ที่นั่ง) ทำการบินขึ้นลงได้โดยปลอดภัย และกำลังก่อสร้างอาคารที่พักผู้โดยสารเป็นอาคารไม้ 2 ชั้น จำนวน 1 หลัง

หน่วยก่อสร้างสนามบินสงขลา มีสำนักงานอยู่ที่ “วังขาว” ซึ่งเป็นวังของหม่อมเจ้าพระองค์หนึ่ง ให้ยืมใช้เป็นสำนักงาน โดยมีได้คิดค่าเช่าเครื่องแต่อย่างใด นายช่างควบคุมงานคนแรก คือคุณหลวงสกลมารชมนิต เป็นลูกจ้างชั่วคราว อดีตนายช่างของกรมทางหลวง หลังจากคุณหลวงสกลฯ ได้ช่วยแนะนำงานอยู่ระยะหนึ่งก็ได้ลาออกและส่งมอบงานให้ผมควบคุมต่อไป จนถึงปี 2495 คุณบุญมี สุขเจริญ ได้ไปรับมอบงานจากผมและควบคุมงานต่อไปจนเสร็จ

หน่วยงานราชการที่อยู่ใกล้กับวังขาว คือ บริเวณ “วังเขียว” เป็นที่ตั้งของหน่วยบินกองทัพอากาศผู้ฝูงคือ เรืออากาศโทชรรค์ชัย จันทรเรือง (ภายหลังมียศเป็นพลอากาศโท) และยังมีหน่วยพยากรณ์อากาศของกรมอุตุนิยมวิทยา หัวหน้าหน่วยคือ คุณกัมพล อินทเสาระ และสนิท รณฤทธิ์วิชัย ในบริเวณวังเขียวยังมีสำนักงานของบริษัทเดินอากาศไทย จำกัด ตั้งอยู่ด้วย ผู้จัดการสาขาชื่อ เรืออากาศเอกหลวงถ่องหน เริงราญ หน่วยงานที่กล่าวมาล้วนเป็นเพื่อนบ้านที่คุ้นเคยและต่างมีอิทธยาศัยอันดีต่อกัน

ในเรื่องงบประมาณการก่อสร้างสนามบิน ทางส่วนกลางได้ขอโอนไปตั้งจ่ายทางส่วนภูมิภาค มีผู้ว่าราชการเป็นผู้อนุมัติการเบิกจ่าย หน่วยก่อสร้างจะเสนอขอเบิกจ่ายค่าแรงงาน และค่าซื้อวัสดุต่าง ๆ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด และบางกรณีก็ได้ขอตั้งข้าราชการของทางจังหวัดเป็นคณะกรรมการตรวจรับงานด้วย ในช่วงปี 2493- 2494 ผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา คือ คุณหลวงอรรถวิภาคไพศาล และคุณประเสริฐ กาญจนกุล ซึ่งทางหน่วยงานได้รับความอนุเคราะห์จากเขตการทางสงขลาให้ยืมเครื่องมือก่อสร้าง เช่น รถบดขนาด 8 ตัน (เครื่องยนต์ใช้น้ำใช้ฟันเป็นเชื้อเพลิง) หม้อต้มยางแอสฟัลท์ และให้ใช้สถานที่เก็บวัสดุระเบิด (ไดนาไมต์) นายช่างเขตการทาง คือ คุณถวัลย์ หงสกุล (ต่อมาเป็นรองอธิการบดีกรมทางหลวง)

หน่วยงานก่อสร้างสนามบินสงขลา แบ่งการดำเนินงาน คือ

1. งานสำนักงานมีเสมียน 1 คน จัดทำเรื่องเสนอขอเบิกจ่ายค่าแรงงานและค่าจัดซื้อวัสดุ ตลอดจนจัดทำบัญชีพัสดุต่าง ๆ

2. งานซ่อมยานพาหนะ มีช่างฟิตอยู่ 1 คน รับผิดชอบงานซ่อมรถบรรทุก 4 – 5 คัน (เป็นรถเก่าของราชการ ยี่ห้อนิสสัน เคยใช้ขนทรัพย์สินสมบัติของราชการจากจังหวัดเพชรบูรณ์กลับกรุงเทพฯ ๑ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 พ.ศ. 2489)
3. งานสนาม มีหัวหน้าคนงานควบคุมคนงานเรียงหิน ทำการบดทับและทำการลาดยางแอสฟัลท์ที่มีหม้อต้มยาง 1 หม้อ ใช้ไม้พินเป็นเชื้อเพลิงและทำการลาดยางโดยใช้การลาด
4. งานระเบิดและย่อยหิน มีหัวหน้าควบคุมงานระเบิดหิน ที่เขาสำโรงอยู่ห่างจากสนามบินประมาณ 2 ก.ม. ประกอบด้วยคนงานตีเหล็กเจาะหิน คนงานเจาะหินเพื่อใส่ดินระเบิดและมีคนงานย่อยหินขนาดต่าง ๆ
5. งานขนส่งหิน มีคนงานประจำรถบรรทุกแต่ละคัน เพื่อลำเลียงหินที่ย่อยได้ขนาดแล้วจากบ่อหินเขา ส่งโรงมายังสนามบิน

การดำเนินงานก่อสร้างสนามบินสงขลา ไม่มีกำหนดว่าจะให้เสร็จเมื่อใด เพราะเป็นงานที่ดำเนินการเอง ไม่มีผู้รับเหมาที่จะช่วยแบ่งเบางานได้ ความล่าช้าต่าง ๆ มีมากมาย เช่น การรอกยางแอสฟัลท์ที่ขนส่งจากกรุงเทพฯ โดยทางเรือ การรอกวัสดุระเบิดที่ขออนุญาตจัดซื้อ และจัดส่งโดยเหมาตู้รถไฟเป็นพิเศษ ความล่าช้าในการซ่อมรถบด และซ่อมรถบรรทุก เป็นต้น ความยากลำบากในการทำงานสมัยนั้น ที่สำเร็จได้คงจะเป็นเพราะได้รับความร่วมมือจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และบรรดาคนงานทั้งหลาย ที่มีความตั้งใจทำงาน ทั้ง ๆ ที่ได้รับค่าจ้างวันละ 10 – 12 บาท ส่วนหัวหน้าคนงานได้รับค่าจ้างวันละ 15 บาท

การเริ่มต้นงานด้านกิจการบินพลเรือน ประสบอุปสรรคต่าง ๆ ขาดกำลังคนที่มีความรู้ ขาดอุปกรณ์เครื่องมือ แต่ก็นับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี เป็นช่วงเวลาของการตื่นตัวในด้านการบิน และการฟื้นฟูของเศรษฐกิจหลังพ้นภาวะสงคราม ความต้องการของประชาชนและธุรกิจการค้า ที่อยากให้ทุกภาคของประเทศมีเครื่องบินโดยสารไปขึ้นลง จึงทำให้งานของสำนักงานการบินพลเรือนได้รับความร่วมมือจากทุกหน่วยงาน